

Drömresan till Indien slutade i en katastrof. Carina blev påkörd av en bil, slungades våldsamt in i en stenmur och fördes till sjukhus med spräckt skalle och sprucken höft. Hemfärden, på bår, var rena tortyren...

Av MARIANNE WESTERLUND
Foto: MARIA HEMLIN PALJE
OCH PRIVATA BILDER

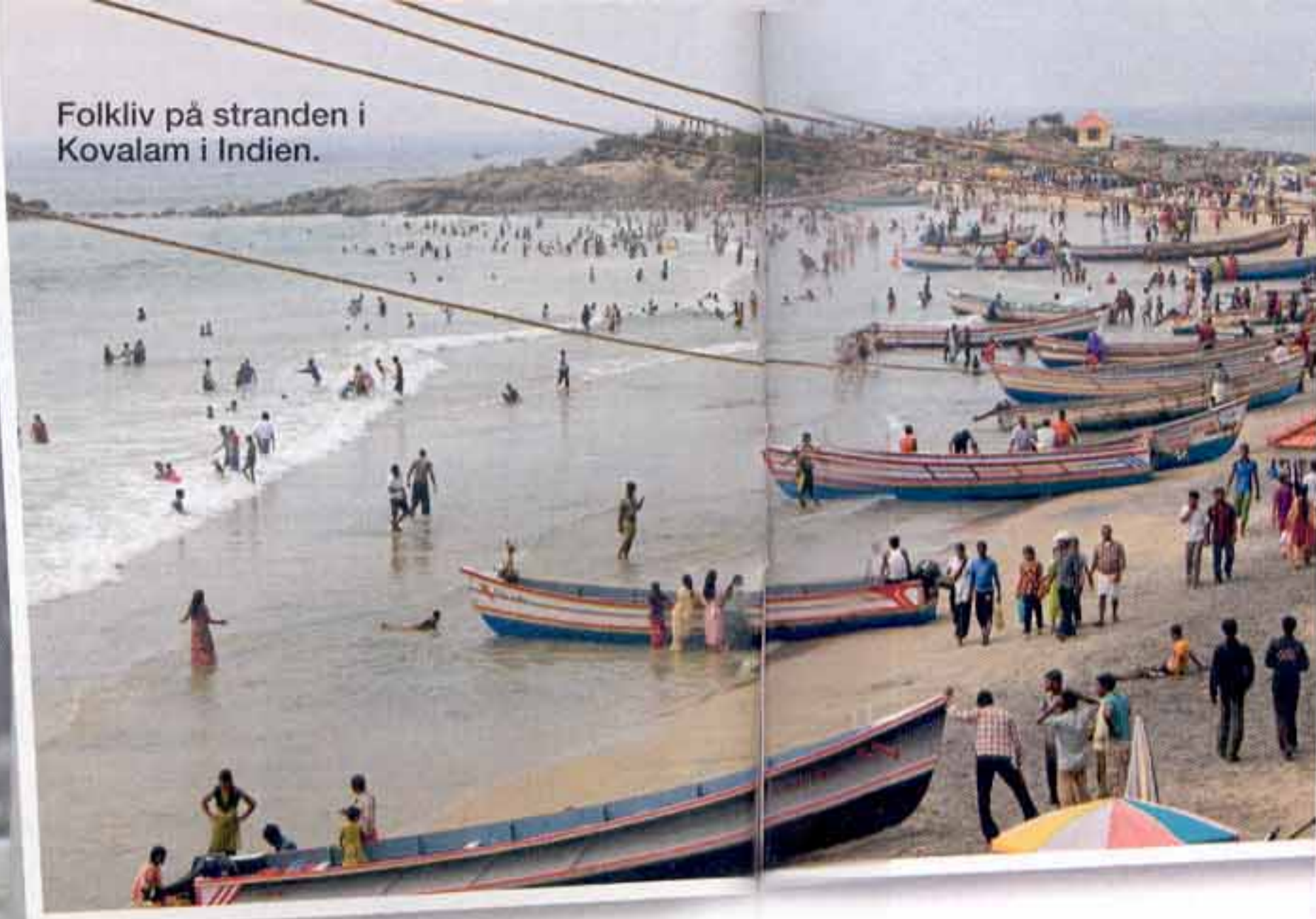

Carina med sin man Thomas och katten Smilla hemma på Gotland.

Carina, 50 år:

Jag minns ingenting av olyckan som var nära att ta mitt liv

Folkliv på stranden i Kovalam i Indien.

Carina i Kovalam där den svåra olyckan inträffade.

Carina låg i dvala. Smärtorna fick henne att återfå medvetandet korta stunder, men hon sjönk snabbt ner igen i det tillstånd där tid och rum upphörde.

Efter fyra dygn slog Carina upp ögonen och såg en leende sjuksköterska, som på bruten engelska frågade hur hon ville ha sitt hår.

Carina förstod ingenting. I den framräckta spegeln såg hon sitt huvud, där stora sjok av hår hade rakats bort och ersatts med stygn.

Håret som fanns kvar klubbade i stela testar av intorkat blod. Instinktivt försökte Carina föra sin högra hand mot huvudet, men det gick inte. En blixtrande smärta genomför henne, armen låg livlös.

Stum såg Carina hur sköterskan tog fram en sax och började klippa bort det hår som fanns kvar.

Nu, flera år senare, sitter vi i ett litet ombonat hus mitt inne i skogen på östra Gotland, norr om Ljugarn. Några hundra meter bort brusar havet fridfullt.

Carina Ivarsson har dukat fram te och återger händelsen som fick henne att inse hur skört livet är. Att det kan ryckas bort från en sekund till nästa.

Det var en söndagsmorgon för fem år sedan i den lilla sydindiska fiskebyn Kovalam. Carina, 50, som är yogalärare, var där för att förbereda en kurs tillsammans med sin väninna Åsa Gordh.

Efter ett tidigt yogapass vandrade de genom de krydddoftande små gränderna på upptäcktsfärd mot djungeln. Temperaturen kröp upp mot 30 grader.

På deras väg låg ett muromgärdat tempel, där vacker musik strömmade ut. Carina stannade till för att lyssna.

– Det är min sista minnesbild från den dagen, säger Carina. Det som hände sedan har Åsa berättat för mig.

BÅRBÄRARNA SPRANG RAKT IN I VÄGGEN

Åsa, som hade gått lite grann i förväg, hörde en öronbedövande knall bakom sig. Hon vände sig om och såg en bil i hög hastighet köra bort, samtidigt som Carinas kropp flög genom luften och slog rakt in i en stenmur.

Det hela gick blixtnabbt. Åsa sprang fram mot Carina, såg hennes ansikte anta en grönaktig ton, samtidigt som blod sipprade fram ur huvudet, från magtrakten, från munnen.

Människor strömmade till. Någon lyfte in Carina i baksätet på en bil och la hennes

blodiga huvud i en förtvivlad Åsas knä.

På sjukhuset visade röntgen att Carinas huvud hade spruckit på två ställen, med en mycket kraftig hjärnskakning och medvetlöshet som följd.

Hennes höft och svanskota hade också spruckit, tänder hade krossats. Den högra armen var helt blå och bruten, men det upptäcktes först tolv dagar senare.

– Visserligen fanns det läkare på sjukhuset, men omvårdnaden var obefintlig. Ingen tvättade mig, de klippte bara bort det smutsiga håret. Jag låg i en stor sal med femton andra patienter, berättar Carina.

– En fläkt stod framför min säng och blåste. Jag hade bara en tunn filt över mig, det var fuktigt, jag frös. Någon mat fick jag knappt i mig, eftersom jag inte kunde röra armen.

Den mesta tiden låg Carina i dvala, hon gick in i och ut ur smärtan. Det var ett tillstånd av känslor och former, helt befriat från tankar.

På ett underligt sätt gjorde smärtan henne glad. Den visade att hon levde. Men samtidigt tog den all hennes energi. Då tog hon hjälp av två yogatekniker som hon lärt sig, andningen och mantran.

– Jag började andas medvetet, med uppmärksamhet på varje andetag. Det tog inte bort smärtan, men ändrade mitt förhållningssätt till den. Det lugnade mig.

– Ofta har vi människor ett väldigt starkt kontrollbehov. Vi är i våra tankar. Vi tänker: Det här gör ont. Det här är behagligt.

– Jag släppte den föreställningen och vilade i det som var. Energin skulle gå dit den där bäst behövdes, till att läka.

Efter tolv dagar kom en svensk kvinnlig läkare, som skulle ta Carina hem till Sverige. Det var hon som upptäckte att armbågsbenet stack rakt ut. Först då la man på ett gips.

Åtta indier engagerades för att bära Carina på en formpressad bår till bussen, som skulle ta henne vidare till flygplatsen.

I efterhand kan Carina skratta åt det dräpliga i situationen. Det bar sig inte bättre än att bårarna sprang rakt in i en vägg och tappade bårerna...

– Jag hörde ett vrål utanför mig själv. Det var jag som skrek. Sedan svimmade jag. Hela färden till flyget, på gropiga vägar i en skakande buss, var rena tortyren.

På flygplatsen i Bombay fanns inget boardingkort för bårerna. Det rädde en enorm trängsel. Folk skrek till höger och vänster, allt var kaos.

Till slut kunde bårerna hissas upp genom en lucka i planet. Carina tittade ut och såg palmerna som verkade överjordiskt vackra i solnedgången. Äntligen var hon på väg bort från Indien.

På Visby flygplats möttes Carina av sin man, Thomas Frölander. Först då kom tårarna. Det var vinter och pinande kallt.

På lasarettet fick Carina ett eget fint rum med havsutsikt.

– Det var det bästa jag upplevt! Jag blev så ompysslad, alla var så gulliga.

Åren som följde var Carina ständigt trött. Hon kunde inte ta in omvärlden, yrseln var en daglig följeslagare. Hennes räddning blev att hon var vältränad, rörlig i kroppen och hade en mental styrka.

– Det jobbigaste var att jag tappade minnet. Att inte komma ihåg var fruktansvärt. Jag fick lära mig att ta en dag i taget.

Thomas, 53, tog hand om Carina och skötte all markservice. Men redan efter ett år kom nästa katastrof. Thomas fick en stor hjärnblödning. Halva hans kropp förlamades.

DET TOG FYRA ÅR ATT BLI ÅTERSTÄLLD

Thomas, som är snickare, höll precis på att färdigställa deras hus. Taket låg bara provisoriskt på plats, ingen toalett eller dusch var installerad, de eldade med ved och det var mitt i vintern. Tillvaron ställdes på sin spets.

– Jag fattar inte hur vi klarade det! Det enda som gällde var att få dagen att fungera. Att få mat, att få värme.

Det tog fyra år för Carina att bli helt återställd. Att bo med naturen inpå knutarna och ha en liten trädgård att påta i har hjälpt henne i rehabiliteringen.

Thomas är rullstolsburen, men klarar av att gå korta sträckor stödd på käpp. Carina jobbar igen. Hon ger yogakurser och blev färdig akupunktör för en tid sedan. Tillsammans med en kollega driver hon en liten praktik.

– Jag har inte bråttom längre, jag är tacksam för små saker i vardagen. Som att vakna bredvid Thomas varje morgon och att känna att han andas.

– Eller att sitta här med dig nu och dricka te och känna den goda smaken. Och jag vet att ingenting är omöjligt. ■

Carina mediterar regelbundet och leder också kurser i yoga.